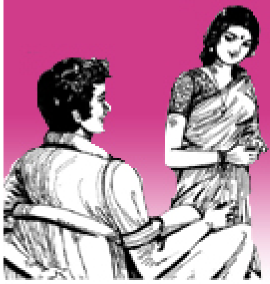

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

సరోజని అసహనంగా లేచి నిలబడింది.

ఆ వెంటనే బెదిరిస్తున్నట్లుగా వేలూపుతూ "నాతో పరాశికాలు కాదు ఎదవకానా! చెడ్డీ తొడిగి వళ్ళో పెట్టుకుని పెంచినదాన్ని. నిజం చెప్పు. ఆ పిల్లకి పెళ్ళయిందా?" అంది ఆవేశంగా.

హేమంత్ తన పెద్ద పెద్ద కళ్ళతో సరోజని వైపు చూసి "ఎప్పుడన్నా నీతో జోక్ చేసేనా ఆంటీ?" అన్నాడు నెమ్మదిగా.

సరోజనికి అంత ఆవేశం దిగిపోయింది.

చప్పున నీళ్ళు జల్లిన పాలలా బుస్సున కిందకి దిగిపోయి హేమంత్ కాళ్ళ దగ్గర కూలబడి "ఇదేంట్రా సన్నాసీ! అసలే నీ బాబు అగ్గిలేకుండానే మండే గుగ్గిలం. అసలు ప్రేమ పెళ్ళికే ఒప్పుకుని సావడు. మళ్ళీ ఆ పిల్లకి పెళ్ళయిందంటున్నావు. ఆడేవయ్యాడు?" అంది.

హేమంత్‌కి ఎక్కడో చోట మనసు విప్పాలని వుంది.

దానికి తగిన వ్యక్తి సరోజని ఆంటీ కాక మరెవరు, అభ్యుదయ భావాలతో పాటు, పరిస్థితులు, బలాలు, బలహీనతలు తెలిసిన మనిషి.

అందుకే ఎలాంటి తటపటాయింపు లేకుండా అంతా చెప్పేసాడు.

ఆ పైన తలదించుక్కూర్చున్నాడు.

సరోజని మాట్లాడకుండా మౌనంగా కూర్చోవటం అతనికి ఆశ్చర్యమేసింది.

తల తిప్పి చూశాడు.

సరోజని కళ్ళనిండా నీళ్ళు.

"అయ్యో, అంత - చిన్న వయసులో ఇన్ని బాధలా? ఏట్రా ఈ దేవుడు.. అసలున్నాడంటావా?" అంది మెల్లిగా.

హేమంత్ అలానే మౌనంగా కూర్చున్నాడు.

"కాని.. ఏవంతూ! నువ్వు నువ్వు కష్టాల్లో ఇరుక్కుపోతున్నావురా. నాకు తెలుసు... నాకు తెలుసు. నీ బాబు రాద్ధాంతం చేస్తాడు. చాలా గొడవలయి పోతాయిరా. నాకెందుకో. ఏంటో ఏం చెప్పను. వద్దురా! ఆ పిల్లకేం చెప్పకు. ఆ పిల్ల మానాన ఆ పిల్లని బతకనియ్యి వదిలెయ్యి" అంది హీనస్వరాన.

హేమంత్ సరోజని వైపు అదోలా చూశాడు.

"కాని.."

"కాని" రెట్టించింది సరోజని.

"నేను.. నేను, ఆమె లేకుండా కష్టమాంటీ! నేనింకెవర్నీ పెళ్ళి చేసుకోలేను. "

సరోజని కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూసింది.

"అంటే. అంటే గట్టిగా అనేసుకున్నావన్నమాట."

హేమంత్ తల పంకించాడు.

"మరి నీ బాబుని ఎదిరించగలవా?"

"నచ్చజెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తాను"

"ఓ యబ్బ! ఈ మగడాబుసరి మాను. పేమించేటప్పుడు తారాజువ్వలా దూసుకెళ్లడం.. పెళ్ళిదగ్గర ఎనకడుగులెయ్యటం. ఎన్ని కతలు సూడలేదురా! నీ బాబు సస్తే ఒప్పుకోడు, అలా అనుకుని అప్పుడేం చేయాలో మాటాడు. దేనికన్నా సిద్దం అంటేనే ఆ పిల్లకి సెప్పు. అనవసరంగా సినిమా పాటలు పాడి ఆ పిల్ల మనసు కెలకకు. అసలే దెబ్బతిని వుంది." అంది సరోజని కుండ బద్దలు కొట్టినట్లుగా.

"నేను.. నేను.. అంతా ఆలోచించే చెబుతున్నాను ఆంటీ. అలాంటి పరిస్థితి వస్తే నేను నాన్నని ఎదిరించడానికి సిద్ధంగానే వున్నాను." అన్నాడు హేమంత్.

"సరే ముందాపిల్ల వుద్దేశ్యమేంటో తెలుసుకో."

హేమంత్ తల పంకించాడు.

"జాగ్రత్త. ఏ సంగతీ నాకు రాయి. లేకపోతే రామలక్ష్మి యింటికి ఫోన్ చెయ్యి. పంచదార కొనుక్కోదుకానీ ఫోనేయించుకుంది.. బడాయి" అంది సరోజని.

హేమంత్ లేచి నిలబడ్డాడు.

"వస్తానాంటీ"

"జాగ్రత్త! ఎళ్లేటప్పుడు కనబడు. నెంబరిస్తా" అంది సరోజని తను లేచి నిలబడి.

హేమంత్ వెళ్తున్న వైపు జాలిగా చూస్తూ 'బంగారంలాంటి పిల్లాడు నలిగిపోతాడే' అనుకుంది బాధగా.

ఆ సాయంత్రం హేమంత్ రాక కోసం నిజంగానే ఎదురుచూస్తోంది వరూధిని.

ఈ నాలుగురోజులు నాలుగు యుగాల్లా గడిచాయామెకు. తనకి తెలియకుండానే తాను హేమంత్ పట్ల బాగా స్నేహభావం పెంచుకోవడం అతనికోసం ఎదురు చూడటం... ఆశ్చర్యంగా వుందామెకు. ఆఫీసులో తనెవరితోనూ ఎక్కువగా మాట్లాడదు.

చాలామందికి అక్కడ ఎకడమిక్ క్వాలిఫికేషన్సు వున్నాయిగాని... తమ సహజ సిద్ధమైన బలహీనతల్ని అధిగమించడానికి అవేమాత్రం వుపయోగపడకపోవడం ఆమెని ఆశ్చర్యానికి గురి చేస్తుంది.

ఎవరైనా ఒక మంచి డ్రెస్సు వేసుకు వస్తే వారిని అభినందించక పోగా ఏదో ఒక రకంగా హేళన చేసి సంతోషపడతారు. ఎందుకలా!? వాళ్ళు తమకి నచ్చే కదా కొనుక్కుంటారు. అప్పుడు 'బాగుంది. ఈ డ్రెస్సులో బాగున్నారు' అని అభినందిస్తే ఏం పోతుంది? అది వారికెంత ఆనందాన్నిస్తుంది. ఒక మంచిమాట వారి హృదయాల్ని రంజింపజేయటమేగాక తిరిగి వాళ్ళు మనల్ని ప్రేమిస్తారు.

కానీ అలా చేయరు. వెనకాల ఏదో చెప్పుకోవాలని ప్రయత్నిస్తారు. ఈ అసూయని, అకారణ ద్వేషాన్ని జయించలేక ఎప్పుడూ పురుషుల మీద దాడి చేస్తారు. వాళ్ళ వల్లే చాలా అన్యాయానికి గురయిపోయినట్లు వాపోతుంటారు. మంచి చెడు రెండు జాతుల్లోనూ వుంటాయి. ఇలా ఆలోచిస్తుంది వరూధిని.

అందుకే అనుకోని విధంగా హేమంత్‌కి దగ్గరయింది. కానీ ఇది స్నేహమేనా? అంతకు మించి... తల విదిలించుకుందొక్కసారి.

లేదు. స్నేహమే. తనకి తనే జవాబు చెప్పుకుంది.

హేమంత్ సరాసరి కొన్ని స్వీట్స్ తీసుకుని తమ ఇంటికే రావడం ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది వరూధినికి. చాలా సంతోషం వేసింది కూడా.

"హలో హేమ్! ఎప్పుడు రావడం" అంటూ ఆనందంగా ఆహ్వానించింది.

"ప్రొద్దుట. ఆఫీసుకెళ్ళి ఇటొస్తున్నా!" అన్నాడు. స్వీట్సు పాకెట్టు టేబుల్ మీద పెడుతూ.

"ఈ ఫార్మాలిటీస్ ఏమిటి?" అంది వరూధిని నవ్వుతూ.

"అదేం లేదు. నేనొస్తుంటే సరోజని ఆంటీ ఇచ్చింది. తనే స్వయంగా చేసింది. "

"ఓహో! మరి మీకోసం చేసి వుంటారు కదా!" అంది వరూధిని పాకెట్ విప్పుతూ.

"కాదు. నీకోసమే ఇవ్వమని చెప్పింది."

వరూధిని ఆశ్చర్యంగా కళ్ళెగరేసి "నా గురించి చెప్పేసారా! ఏమని? ఆడరౌడీ అనా!" అంది నేతి అరిసె ఒకటి తీసుకుని తింటూ.

హేమంత్ ఆమెనలానే చూస్తున్నాడు.

ఆమె ప్రశ్నకి బదులుగా చాలా చెప్పాలని వుంది. మాటలు గొంతులో గంతులేస్తున్నాయి. ఎంతో ఉద్వేగానికి గురవుతున్నాడు.

కానీ అన్నీ బయటకు రాకుండానే గొంతులోనే నేలరాలకుండానే ఆవిరవుతున్న మంచుబిందువుల్లా హరించుకుపోతున్నాయి.

"అయ్యో, అబ్బాయికి పెట్టకుండా నువ్వే తినడమా! పిల్ల తల్లివయినా పిల్ల చేష్టలు పోలేదు" అంటూ వచ్చింది రాజేశ్వరి.

ఆవిణ్ణి చూసి లేచి నిలబడి నమస్కరించాడు హేమంత్.

"కూర్చోబాబూ, ఎవరికో బాగాలేదని వెళ్ళావట, బాగున్నారా అందరూ?"

హేమంత్ బాగున్నట్లుగా తల పంకించాడు.

"పిల్ల తల్లినయితే పిల్లని కానా? ఒక బిడ్డని కనినంత మాత్రాన ముసలితనం వచ్చేస్తుందా? చెప్పు హేమంత్" అంది వరూధిని కోపం నటిస్తూ.

"సరే, అబ్బాయికి కూడా పెట్టు" అంది రాజేశ్వరి.

"ఆ డ్యూటీ నీది" అంది వరూధిని కదలకుండా కూర్చుని.

హేమంత్ ఆమెని కొత్తదానిలా చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

రాజేశ్వరి లేచి వెళ్ళబోతుంటే "వద్దండి. నేను టీ కూడా తాగే వచ్చాను. చిత్ర ఏది? ఎలా వుంది?" అని అడిగాడు హేమంత్.

"పడుకుంది. మధ్యాహ్నం నిద్రపోలేదు" అంది రాజేశ్వరి.

రాజేశ్వరికి కూడా హేమంత్ రాక ఆనందంగానే ఉంది. ఎంతోమంది మధ్య గౌరవ మర్యాదలు పొంది ఇప్పుడిలా ఏకాకులుగా బ్రతకడం ఆమెకెంతో దుఃఖాన్ని కలిగిస్తుంటుంది. ఎవరైనా ఒక్కరు తమకి అండగా, ఆప్యాయంగా నిలబడాలని ఆమె కోరిక. అందుకే వరూధినికి మళ్ళీ పెళ్ళి చెయ్యాలని రమేష్‌బాబు సంబంధం చూసింది. అదలా బెడిసి పోవడం బాధ కలిగిస్తోంది కూడా. హేమంత్‌ని చూసినప్పటినుండి ఏవేవో ఆశలు. ఆశలతో తీగలు సాగడం మనసు నైజం. అది యదార్ధ జీవితంలో జరుగుతుందో లేదో అది వేరే సంగతి. చిన్నపాటి ఆశే కదా జీవితాల్ని ముందుకి నడిపించేవి. హేమంత్ పరిచయంనాటి నుండి కూతురి ప్రవర్తనలో మార్పు ఆమె దృష్టిని దాటిపోలేదు. ఆమెలోని వుత్సాహాన్ని పసిగడుతూనే వుంది.

పెళ్ళయిందని ఒక కూతురు వుందని తప్పిస్తే తన కూతురికేం లోపం వుంది. ఒక కన్నెపిల్లకన్నా ఎన్నో గొప్ప లక్షణాలున్నాయి. కానీ అది ఒకటిచాలుగా అన్నిటినీ తుడిచిపెట్టడానికి.

రాజేశ్వరి మనసు ఉసూరుమంది. అయినా ఏదో ఆశ. అందుకే వాళ్ళు మాట్లాడుకోవాలని పనివున్నట్లు లోపలికి వెళ్ళింది.

"ఊ, మొద్దబ్బాయిలా కూర్చున్నావేంటి? ఏవన్నా చెప్పు. సరోజని ఆంటీ ఎలా వున్నారు? ఆ రోగ్ అప్పు తీర్చేసారా? వడ్డీగా నాలుగంటించి రావాల్సింది" అంది కజ్జికాయ తీసుకుంటూ.

"అదేంటలా అమ్మోరిలా తింటున్నావ్?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు హేమంత్.

"మరి తినడానిక్కాదా తెచ్చింది" అంది వరూధిని ఇంకా ఆశ్చర్యంగా.

హేమంత్ నవ్వి "తిను తిను" అన్నాడు.

"చెప్పు సరోజనీ ఆంటీ గురించి. ఆమె హేపీనా?" అంది వరూధిని కజ్జికాయ కొరుకుతూ.

"చాలా!"

"పోనీలే వాడి న్యూసెన్స్ వదిలింది. పైకెళ్దామా? ఈ రోజు పౌర్ణమట. మా బాల్కనీ నుండి చంద్రుడు భలే కనిపిస్తాడు" అంటూ లేచింది వరూధిని.

ఆ అవకాశం కోసమే చూస్తున్న హేమంత్ చప్పున లేచి నిలబడ్డాడు.

"అమ్మా, మేం పైకి వెళ్తున్నాం. వంటయ్యాక పిలువు. హేమంత్ భోంచేసి వెళ్తాడు" అని చెప్పి పైకి దారి తీసింది వరూధిని. వెంట నడిచాడు హేమంత్.

పైకి వెళ్ళగానే ఆశ్చర్యానికి లోనయ్యాడు హేమంత్. పైన సెటప్పంతా మారిపోయి వుంది. కొత్త కర్టెన్స్, వేరే బొమ్మలు - సోఫాసెట్ స్థానం మారింది. కొత్త ఇండోర్ ప్లాంట్స్....

"ఏంటంతా మార్చేసావు?"

"అవును హేమ్! నాకెప్పుడూ ఒక్కలా వుంటే బోర్ కొడుతుంది. అందుకే తరచూ హోల్ డెకరేషన్ మార్చేస్తుంటా" అంది కూర్చుంటూ.

హేమంత్ కూర్చున్నాడు.

"ఇప్పుడు చెప్పు. అమ్మ వుంటే నీకు ఫ్రీగా వుండదని పైకి తీసుకొచ్చా!" అంది వరూధిని.

హేమంత్ ఆమెవైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. తన మనసు గ్రహించినట్లుగా మాట్లాడుతోంది వరూధిని.

"నిజంగా ఈసారి చాలా బోర్ కొట్టింది హేమ్. నువ్వులేని వెలితి బాగా తెలిసింది" అంది వరూధిని మళ్ళీ.

నిజంగా వరూధిని కూడా తనలా..!!??

"చెప్పవేంటి అలా బిగుసుక్కూర్చుంటే కాలం పరిగెత్తుతుంది. జీవితాలయిపోతాయి"

హేమంత్ ఇంకా ఆశ్చర్యపోయాడు.

"వరూధినీ!" అన్నాడు చివరకెలానో గొంతు పెగల్చుకుని.

వరూధిని అతనివైపాశ్చర్యంగా చూసింది.

"నీకోసంగతి చెప్పాలి"

"చెప్పమనే అడుగుతుంట"

"చెప్పాక నువ్వు నన్ను ఏమీ అనకూడదు" చిన్నగా సణిగాడు హేమంత్.

"ఏమీ అనను. కాకపోతే చేతిలో వున్నది విసిరేస్తాను" అంది చేతిలో అప్పటిదాకా గుండ్రంగా తిప్పుతున్న టెన్నిస్ బాల్‌ని చూపిస్తూ.

"అదే భయం నీతో"

"అసలేంటిది?"

"ఏంటంటే.. నీకంటే ముందు నీగురించి సరోజని ఆంటీకి చెప్పాను"

వరూధిని ఈసారి మాట్లాడలేదు. హేమంత్ వాలకం చూస్తే మేటరేదో సీరియస్సే అన్నట్లర్థమవుతోంది.

అందుకే అలానే చూస్తూ కూర్చుంది.

"నాకెలా చెప్పాలో కూడా తెలియడం లేదు. నీ పెళ్ళిగురించి మళ్ళీ ఆలోచించలేదా? రమేష్ బాబు సంబంధం చెడిపోయాక ఇంకెవర్ని చూడలేదా?" మెల్లిగా ఒక్కొక్క మాట కూడదీసుకుంటూ అడిగాడు హేమంత్.

వరూధిని అతని ప్రశ్నకి తెల్లబోయింది.

మనసులో ఏవో ప్రకంపనలు మొదలయ్యాయి.

తీపి గుర్తులకన్నా చేదు అనుభవాలే ఎక్కువ. కలలకన్నా కన్నీళ్ళే ఎక్కువ.

ఎర్రబడిన ఆమె కళ్ళవైపు చూడలేదు హేమంత్. "చాలా జీవితం ముందుంది. ఒక చేదు అనుభవమైందని అంతా అలా వుండదు. నువ్వు మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకుంటే బాగుంటుందని.. అని అనుకుంటున్నాను."

వరూధిని పెదవులు వణుకుతున్నాయి.

కాని... వాతావరణం మార్చాలని "ఏంటీ వూరెళ్ళాక పెళ్ళిళ్ళ పేరయ్య అవతారం ఎత్తావా? కొంపదీసి నాకు సంబంధంగానీ చూశావేంటి?" అంది నవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

హేమంత్‌కి ఎలా తన మనసుని తెలియబర్చాలో తెలియడంలేదు.

"చూశాను" అన్నాడు తలెత్తి చిన్నగా నవ్వుతూ.

"కొంపతీసి ఆ సుబ్బారావుగాడు కాదుకదా!?"

వరూధిని మాటలకి హేమంత్ నవ్వాడు.

"నాగురించి అంత సీరియస్‌గా ఆలోచించకు. ఇప్పుడంత అర్జెంటుగా పెళ్ళిచేసుకోవాలని అనుకోవడంలేదు. పెళ్ళి నాకు నామీద పెత్తనం చేయడానికి ఒక అధికారిని తెచ్చుకోవడమే. హాయిగా వుండలేక ఈ బాదరబందీ దేనికి?" అంది వరూధిని.

"అందరూ అలా ఎందుకుంటారు వరూధినీ!"

"ఎందుకుండరో చెప్పు. పెళ్ళి అనగానే చాలామంది మగవాళ్ళకి తాను భార్య మీద పెత్తందారి అనే స్ఫురణకొస్తుంది గాని.. తాను ఆమెకన్ని విధాల ఆదరణగా వుండి ఆమె బాధ్యత స్వీకరించే వ్యక్తినని అనిపించదు. అందులో ఇలాంటి రెండో పెళ్ళి అమ్మాయిని చేసుకోవడం చాలా ఔదార్యమని, జాలిచూపి ఆమెని వుద్ధరించాననే భావనతో క్షణక్షణం ఏడుస్తుంటారు కొందరు."

"అందరూ అలా వుండరు"

"అందుకని లాటరీ వెయ్యనా? వద్దు హేమంత్. అందులో చిత్రని తన కన్నకూతురిలా చూస్తే వ్యక్తి వుంటాడనుకోను."

"ఒకవేళ వుంటే?"

వరూధిని ఈసారతనివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"చాలా గట్టిగానే సంబంధం వెదికి పట్టుకుని వచ్చినట్లున్నావు. ఇంతకీ ఎవరాపెళ్ళికొడుకు? కాస్సేపాడుకుంటాను" అంది వాతావరణాన్ని తేలిక చేయడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"వంటయింది. వస్తారా?" రాజేశ్వరి పిలుపుతో ఆ సంభాషణ అక్కడితో తెగిపోయింది.

ఇద్దరూ క్రిందకి వచ్చారు.

చిత్రని చంకన వేసుకుని ఇద్దరికీ వడ్డించింది రాజేశ్వరి.

చిత్ర అతన్ని చూసి నవ్వి చేతులు చాపుతుంది.

హేమంత్ చిత్రని ముద్దుపెట్టుకుని భోజనం కానిచ్చాడు.

హేమంత్ బయల్దేరుతుంటే అతనితోపాటు బయటకి వచ్చింది వరూధిని.

అతను గేటు దాటుతుంటే అడిగింది వరూధిని. "ఇంతకీ ఎవరా తలమాసిన పెళ్ళికొడుకు? పేరు చెబితే రాత్రి కాసిని కలలన్నా కంటాను కదా!" వెన్నెల్లో ఆమె నవ్వు తళుక్కున మెరిసింది.

హేమంత్ తలెత్తి ఆమెవైపు చిరునవ్వుతో చూసి చటుక్కున ఆమె చేతినందుకుని "ఆ తలమాసినోడు హేమంతే!" అంటూ ఆ చేతిని ముద్దుపెట్టుకుని వదిలేసి వేగంగా ముందుకి సాగిపోయాడు.

వరూధిని తెల్లబోయిందా చర్యకి!!

ఇదిమిద్ధంగా 'ఇదీ' అని చెప్పలేని భావప్రకంపనలకి లోనవుతూ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Click here to share your comments on this story